

dette Krav er lanceret, maa jeg sige, at man skal dog ogsaa gøre sig Umage for at forstaa Folk, der ser anderledes paa Tingene, end man selv gør; man skal ogsaa gøre sig Umage for at forstaa sine Modstandere, og jeg forstaa, at de Herrer i Socialdemokratiet har meget vanskeligt ved at komme til deres Folk med en hel Række nye Pladser, som ganske er overladte til Ministeriets Skøn, ikke alene med Hensyn til Personerne, der skal vælges — for det er givet, det er en Gang Praksis —, men ogsaa med Hensyn til det Tidspunkt, paa hvilket Besættelsen skulde finde Sted. Hvad skulde der dog være i Vejen for, at f. Eks. Udenrigsministeren kunde mene, at nu skal der besættes de og de Pladser i Rusland, medens vi kunde mene, at det endnu er alt for tidligt, at det endnu alt sammen ligger i Kaos derude? En saadan Modsætning kunde man dog let tænke sig og mange andre Grunde, og hvorfor saa netop hæfte sig ved det personlige? Med Hensyn til det personlige er Ministeren fuldstændig i Salveten; han kan med denne Lov i Haanden afslaa ethvert Krav, der maatte blive stillet til ham om at faa at vide noget som helst om de Personer, han har udset til at besætte den ene eller den anden Post.

Vi ønsker Presseattachéerne bevaret i deres nuværende Stilling. Vi ønsker dette i Overensstemmelse med vort Grundstandpunkt i hele dette Spørgsmaal; og jeg ser ikke, at man derved udelukker, at en Tjenestemand fra Udenrigsministeriets Pressebureau kunde blive sat ud paa en Attachépost. Vedkommende vil jo kunne stille sine Krav. Det bliver efter vor Mening slet ikke billigere at faa Attachéerne anbragt paa denne Maade i et frit Kontraktforhold til Udenrigsministeriet. Det kan blive billigere, og det kan blive dyrere; men jeg kan godt tænke mig, at hvor man kunde faa en virkelig Kapacitet, anvendte man ham, og hvor man ikke kunde faa det, lod man være. Det er ikke godt at vide, hvordan det vil stille sig med Omkostningerne. Men vi mener altsaa, det er rigtigt, at se Forholdet paa denne Maade, og vi kan ikke anerkende, at denne Ordning behøver at komme i Konflikt med, at man, hvis man har denne Kapacitet indenfor Pressestyrelsen i Udenrigsministeriet, da anvender ham dér.

Vi mener, at et Repræsentationstillæg til Pressebureauets Chef af 2 000 Kr. — jeg leder efter et Udtryk, som ikke kan støde nogen, men det er svært at finde det — er der ikke Mening i. For er der noget Menneske, som har Repræsentationsudgifter

og skal have Repræsentationsudgifter, og er der noget Menneske, for hvem Repræsentationsudgifterne betaler sig for Udenrigsministeriet, er det vel Chefen for Pressebureauet. Vi anser det allerede for alt for lidt for ham at have de 4 000 Kr.; men hvordan man kan komme ned under det Beløb, naar man overhovedet har Repræsentationstillæg til 4 000 Kr. i Ministeriet, begriber jeg ikke.

Var det dog ikke muligt, at man i Udenrigsministeriet som i andre Ministerier kunde komme bort fra dette lineære Syn, dette forfærdelige Protokolsyn, at det skal være saadan, at naar Tjenestemændene rykker op paa denne Linie, skal de have alle mulige Tillæg og alt muligt fuldstændig ensartet. Det afgørende Synspunkt ved Bestemmelsen af et saadant Tillæg som det, der er Tale om her, maa være den Anvendelse, som vedkommende skal gøre af Tillægene, og den Nytte, Tillægene eventuelt skal gøre, eller den Unytte, der vil komme af, at han faar dette Tillæg. Og her kan det dog ikke nægtes, at Formanden for Pressebureauet staar med ganske andre Kort paa Haanden til at faa Nytte af Repræsentationstillægene end alle andre Embedsmænd i Almindelighed. Han staar tillige med en ganske anden Nødvendighed for at vise Gæstfrihed, og en Gæstfrihed, der nok vises i mindre Maalestok end den, der er nødvendig for de andre Herrer i Udenrigsministeriet, men som til Generald er saa meget desto hyppigere, og som til syvende og sidst vil komme til at koste ham meget mere. Saa jeg kan ikke indse, dette Underændringsforslag vil kunne møde nogen som helst Modstand.

Endelig er der Spørgsmaalet om Bierhverv, som det forekommer mig, at man gør sig ganske unødige Anstrengelser for at indføre noget odiøst i. Jeg maa til min Beklagelse indrømme, at jeg dermed ogsaa tænker paa de Udtryk, som den ærede Ordfører for Udvalget anvendte, naar han sagde, at vort Krav om, at det nu, da vi staar overfor en Reorganisation af Udenrigsministeriet og vil gennemføre en virkelig organisatorisk Lov for det, fastslaas, at Udenrigsministeriets Tjenestemænd skal opgive at have private Indtægter, betød at give disse Tjenestemænd en Særstilling overfor de andre Ministeriers. Jeg vil dog tillade mig at spørge den ærede Ordfører, om han tror, det vilde have stillet sig anderledes for os, dersom det f. Eks. var Indenrigsministeriet, eller et hvilket som helst andet Ministerium, eller en hvilken som helst anden Embedsmands Post, vi skulde omdanne. Det var blevet akkurat det samme. Hovedsagen er,